

De gezamenlijke provincies hebben een aantal ambtelijke adviesgroepen in het leven geroepen. Eén daarvan is de adviesgroep Bodembeheer. Uit het jaarprogramma van deze adviesgroep blijkt dat voor het onderdeel bodemsanering – van oudsher bij uitstek uitvoeringsgericht – nog ontzettend veel beleid moet worden geformuleerd.

Dit lijkt onmogelijk na 15 jaar uitvoering. Toch is de verklaring eenvoudig. Bij de bodemsanering is men in 1980 – noodgedwongen – gewoon met uitvoering begonnen, zonder al te veel beleid. Lekkerkerk stond immers op stelten! In de loop van de jaren is dat beleid er natuurlijk wel gekomen. De ideeën achter het beleid waren echter gestoeld op – naar later bleek – verkeerde veronderstellingen.

Eerst dacht men dat Nederland schoon was, met hier en daar een vieze plek. In vijf jaar tijd en met 1 miljard gulden zou Nederland volgens de toenmalige minister Ginjaar weer schoon worden. Anno 1996 weten we beter: Nederland moet tot ver in de volgende eeuw rekening houden met structureel aanwezige bodemverontreiniging. Het gaat om lokale en diffuse verontreiniging. Voor sanering is een bedrag van 50 tot 100 miljard gulden nodig. Ondertussen moet de Nederlandse bodem met effectgerichte maatregelen worden opgelapt om nog wat gezonde natuur over te houden. Verder is het niet meer verantwoord zonder onderzoek een volkstuin te beginnen.

Rijk, provincies en gemeenten werken nu volop in het project 'Bever' (van beleidsvernieuwing) om het bodemsaneringsbeleid opnieuw te formuleren. Dat heeft al geresulteerd in een abstract 'Streefbeeld bodemsanering', dat nu wordt geconcretiseerd. Daarvoor is veel inzet nodig. Het beleid moet zodanig worden vernieuwd dat we daar opgewekt de volgende eeuw mee in kunnen. Dat zal nog een hele krachtsinspanning worden. Het is hoopgevend dat de resultaten van de beleidsvernieuwing tot nu toe algemeen tot tevredenheid stemmen!

Ook zal het bodembeschermingsbeleid een vernieuwingsinjectie krijgen. Anders blijft het dweilen met de kraan open.